

πικιά. Οί Κοζάκοι ύπάρχονα. Έσήκωσαν τὰ αϊμόφυρτα πτώματα καί τὰ έτοποθέτησαν πάνω στ' άλογά !...

— Τώρα άνεβήτε καί σεις στά έλογά σας ! Φωνάζει ο Φριττώφ, άφου άνεσημάτισε πάλιν τήν ήλην του, μίαν ήλην άπαισίαν, άπό ζώντας καί νεκρούς. Οί 60 κοζάκοι, με τὰ χέρια καταματωμένα, πήραν τας θέσεις των επί κεφαλής τής ήλης.

— «Έμπρός πρὸς έφοδον !» Φωνάζει τότε ο λοχαγός.

Η ήλη όρμη καί ή έφοδος συνεχίζεται λυσσαλέα έξω του χωρίου. Οί Τοῦρκοι, οί όποιοί είχαν ήδη πλίπτοντας τούς περισσότερούς τών κοζάκων στη προηγούμενη σύγκρουσι, ήσαν πλέον ήσυχοί κα' εξαφνίσθησαν όταν είδαν ότι είχαν καταληφθή έξ έξ έφοδου άπό τόσο μεγάλη έχθρική δύναμι. Γρήγορα—γρήγορα συνετάχθησαν όπως ήμπορέσαν πρὸς μάχη καί άντεπετέθησαν. Μέσα σό σκοτάδι τής νύχτας ή έφοδος αυτή έχει καί τὸ μυθό δεσ τών ήρωϊκών παραδόσεων. Δέν διεκρίνεται ο άριθμός τών ήπκων καί μπορούσε κανείς να πιστέψη ότι ήσαν 300 τὸ ρωσσικό ήπκικό επί τόπου. Η πρώταις τάξεις τού Τουρκικού πεζικού εκάμφθησαν' ή δεύτερη δέν άρχισαν να ύποχωρήσουν καί για μία στιγμή οί Τοῦρκοι στρατιωτικά πετοῦν τὰ όπλα καί φεύγουν διαλυόμενοι !

Οί κοζάκοι ζώντας καί... νεκροί μαζί ένίκησαν. Λίγα λεπτά κατόπι, τή γαλήνη τής νύχτας έτάραξε καθυνοκορούσια. Η όδος πρὸς τήν Πλέβαν ήταν πλέον έλευθέρο: στό Ρωσικό στρατό.

Ο στρατηγός Ρουκνίν μόλις άκουσε τήν καθυνοκορούσια άπεκαλύφθη καί ο άνθρωπος αυτός, πού είδε τόσαις μάχαις καί τόσαις καταστροφαις, έδακρυε τώρα. Αμέσως συνήθρυσσε τὸ έπιτελείο του καί έφθάσε καλλάζων στό χωρίον. Φανταστήτε όμως τήν ένπληξί του, όταν είδε έξαφνα παρατεταμένην στην πλατεϊαν σχεδόν δλόκληρη τήν ήλην τού ήπκικού των κοζάκων.

Ο λοχαγός έσπευσε να τὸν προϋπαντήση. — Το Κάρκοβον είνε έλεύθερο ! ελεγε χαϊραρίζων διά τής σπάθης.

— Ημουν βέβαιος για τήν νίκη καί σίς συγγάω ! άπήντησε ο στρατηγός. Καί ξαναρώτησε : — Έχετε πολλούς φονεμένους λοχαγέ ;

— Όλους, στρατηγέ ! — Όλους !... Καί ποιοί είνε αυτοί εκεί πάνω στ' άλογα ; — Οί Κοζάκοι μας, στρατηγέ, οί όποιοί ύπηρεϊν ήρωες καί μετὰ θάνατον άζόμη.

Ο στρατηγός επήλθισε τότε καί άντίκρυσε τούς ήπκούς. Ήσαν νεκροί, καταματωμένοι, δεμένοι πάνω στ' άλογά τους. Λίγοι είχαν έπιζήσει καί άπό τήν δευτέρα σύγκρουσι. Οί περισσότεροι με τὸ κεφαλί κρεμασμένο πρὸς τὸ στήθος χλωμοί, παγωμένοι, έταλαντεύοντο δεξιά καί άριστερά, στός κινήσεις τών άλόγων, νεκροί, χωρίς ζώην, γεμάτοι πληγὰς καί αίματα, αλλά καί δυο φορές νικητά καί δυο φορές ήρωες !... ΖΑΚ ΔΟΥΜΠΡΕΤΛΛ

Η ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ,"

Η διεύθυνσις τού «Μπουκέτου», εκτός τού περιοδικού αυτού, τὸ όποιον έδωσαν εις τὸ κοινόν, τέλειον άπό πάσης άπόψεως, μη φεισθείσα κόπων καί έξόδων, πρόκειται να προσφέρη ήδη εις τὸν λαόν καί έτεραν σειράν εκλεκτῶν άναγνωσμάτων, μοναδικῶν εις τὸ είδος των. Θ' άρχιση δηλαδή καταρτίζουσα «Βιβλιοθήκη» τού «Μπουκέτου» διά μνημιαίων εκδόσεων, εκλεγέουσα πρὸς τοι τὰ άριστα τών έργων τών γνωστοτέρων ξένων καί Έλλήνων συγγραφέων. Οὕτω θά εκδίδεται εις τόμους τὸν μί α, περιλαμβάνων έν αυτοτελές μυθιστόρημα, εκλεκτῶν καί άξιολόγων.

Οί άναγνώσται μας, οί επιθυμοῦντες ν' άποκτήσουν τὰ έργα τής «Βιβλιοθήκης» τού «Μπουκέτου», δύνανται να έγγραφούν πρὸς τοῦτο συνδρομηταί, καταβάλλοντες τριμηνίον, έξάμηνον ήδη εις τὸν συνδρομητή. Η συνδρομή θά είναι 120 μόνον δραχμὰς δι' έν έτος καί άνάλογος διά τὰς τριμηνίας καί έξαμηνίας. Οί συνδρομηταί μας θά λαμβάνουν τακτικῶς κάθε μήνα τὸ βιβλίον των. Ανυέσασμεν πρὸς τοῦτο εις γνωστούς λογίους καί μὰς μεταφράζουσι τὰ πλέον γοητευτικά έργα τής παγκοσμίου φιλολογίας. Αί εκδόσεις μας θά είναι πολυτελείς καί κομψόταται. Αί συνδρομαί δέον ν' άποστελλωνται εις τὰ γραφεϊά μας. Τοιουτοτρόπως θ' άποκτήσετε όλοι, πλην τού «Μπουκέτου» καί μίαν σειράν θαυμασίων έργων, καταρτίζοντες εκλεκτήν βιβλιοθήκην. Τὸ πρώτον έργον θά εκδοθῆ τὸν Ιουλίον.

Δέν πρέπει λοιπόν κανείς να χάση αυτήν τήν ευκαιρίαν. Όλοι οί άναγνώσται μας πρέπει να έγγραφούν συνδρομηταί τής «Βιβλιοθήκης» τού Μπουκέτου». Θά δεχόμεθα ακόμη καί μνημιαίας συνδρομὰς. Αποστείλατε σύντομα τήν συνδρομήν σας διά τὰ άρχίστους λαμβάνοντες άπό τὸν πρώτον μήνα τὰς εκδόσεις τού «Μπουκέτου» αί όποιαί θά είνε μοναδικαί. Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

Κ. Καρμυλίην, Προφ. Δανιήλ 16, ένταῦθα, Φιλικά Δέδε, Δελιγεώργη 103, Πειραιά, Όδουσσών Νάνης, Ρωμάνου 36, Θεσσαλονίκη, Χυριλ. Ξανθόπουλος, Σχολή Τεχνητῶν Ναυστάθμων, Αθμ, Τρακαόπουλον, Ίερά όδος 77, ένταῦθα.

Έληφθη τὸ αντίτιμον καί έγγραφετε συνδρομηταί εις τήν βιβλιοθήκη τού Μπουκέτου.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΣΤΗΛΗ ΑΡΑΒΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

[Από τὰ Πολεμικά Τραγούδια τού Πολεμιστή "Ανταρ]

(ΤΟΥ ΣΥΝΕΡΓΑΤΟΥ ΜΑΣ Κ. Κ. ΤΡΙΚΟΓΛΙΔΗ)

Στη ζωή καί στη χαρά.

ήκα, πιστέ μου σύντροφε, φθάνουν τὰ λόγια τὰ πολλά, θάψε τούς κόπους σου μέσα στους ίσκιους καί τὸ γλυκό κρασί, κάτω άπ' τὰ πράσινα κλαδιά, κοντά στην κρυσταλένια βρύση, καί με τούς ήχους τού λαγούτου καί τού σπουριουτιού.

Τ' άπίδια, τὰ δαμάσκηνα καί τὰ ροδάκινα λ' μ' αποκοπώνε μέσα στής πυκνές τών δένδρων φυλλωσιές σάν άστρα μέσα άπ' τής έρήμου τόν άντικατοπτρισμό.

Τὰ σῦκα καί τὰ ρόδια, όρθά επάνω στα κλωνάρια τους, δροσάτα καί τραγανά, φαίνονται σάν να προσμένουν άνυπόμονα άφράτα χέρια για να τὰ δρέψουν.

Τὰ κυδώνια, πού με τὸ βάρος τους λυγίζουν τὰ κλωνάρια τους, μοιάζουν με στήθα ύμορφων κοριτσιῶν, κ' οί χουρμάδες, πού άρχίζουν να χρουσίουν, μοιάζουν με τίς άκρες τών δαχτύλων πανώριων γυναικῶν. Τα κίτρα αστράφτουν σάν τὸν ήλιο πού ξεπροβάλλει πίσω άπό τούς λόφους.

Τὰ πορτοκάλια είναι σάν χρυσοί κουμπέδες. Οί χουρμαδιές είνε τυμμένες σαν ύψους τή βραδιά τού γάμου τους. Τα κλήματα είνε τσαντήρες, άπ' όπου τὰ σταφύλια κρέμονται σάν κρόσια.

Τὸ κελαϊδισμα τών πουλιῶν άνακατεύεται με τὸν έρωτικό γοητισμό τών τρυγωνιῶν καί με τὸν κρωγιμό τών κοράκιων, με τούς παρκαπονετικούς λαρυγγισμούς τού άηδονιου πού ψάλλει άνάμεσα σε μυρωμένες φυλλωσιές, με τὰ ξεφονήματα τής πεδικας καί τού όρτυκου, με τής κραυγές τού σπουριγιτή, με όλες τής Φύσης τής φωνές πού μες καλύουε στη ζωή καί στη χαρά.

Μελαγχολεί γιατί είνε μακρὰ της

Η καρδιά μου, δε βρισκει στο κρασί καμιά παρηγοριά, κ' ή άρρώστια τής μελαγχολίας δέν αφήνει τή ψυχή μου.

Τὰ βλεψορά μου φαίνονται πώς άναπαύονται για μία στιγμή, μα κολυμποῦν στα δάκρυα τήν ώρα τών σκοταδιῶν.

Τὸ τραγούδι γεμίζει με θλίψη τήν καρδιά μου, γιατί μου θυμίζει εκένην πού είνε τὸ αντικείμενον όλων μου τών πόθων.

Αχ ! Η θύμησις τής "Αμπλας μου πὸς με παιδεύει άμα άκούω τὸ τραγούδι, καί λέω : «Δέν είνε δειρο όλα αυτά.»

Δέν ύπάρχει στή γῆ τής Χερκάζης ένα τσαντήρι πού μου άπαγορεύεται να τὸ πλησιάσω ;

Δέ ζῆ μέσα σ' αυτό τὸ τσαντήρι μία κόρη, σκετασμένη, μ' έναν πέπλον πυκνό, μία κόρη πού τὰ μαρμμένα μάτια της φαίνονται άρρωστα άπ' τήν πολλή λαχτάρα ;

Μιά κόρη πού τὰ φροεμάτα της σκορποῦν τὸ άρωμα τού μόσχου καί τής καμφοράς, άνακατωμένο με κρασί ;

Τί είναι για τ' όλόγιομο φεγγάρι ή όμορφιά του, όταν ή "Αμπλα περπατῆ δίχως τούς πέπλους της ; Τί είνε για τὸ κλαδί τὸ λυγισμά του, όταν ή "Αμπλα λυγίση τὸ χορμί της ;

Τὸ στόμα της είνε γεμάτο μαργαριτάρια άμα γελάει. Τὰ μάγουλά της ξεπερνούν τήν όμορφιά τού ρόδου.

Αυα γέρονε είνε ένα κλαδί πού λυγίζει, άμα στέκεται. τσια, μία λόγχη όρθωμένη.

Αμα θυμόμαι τής χάρες της, πού δέν τής βλέπω πια, γίνομαι σάν τρελλός.

Καί για να λησμονήσω όρμῶ στη μάχη σά μιαναιός.

Ποτίζω τ' άρματά μου με τών όχτρῶν μου τὸ αίμα, πού τρέχει σάν ποτάμι άπάνω στη γῆ.

Καβάλλα στην άραβική φοράδα μου, πού πετὰ σάν νάχη φτερά δαιμόνου τήν ώρα τής μάχης, όρμῶ μαζί της στη θάλασσα τού θανάτου, πού τὰ κωματά της τραχάρουν τὸ ένα σπάνω στ' άλλο.

Τὸ άτι μου χλιμντριζει όρμώντας μέσα άπό τής λόγγες τής πυκνές πού σφαιρίζουν σά φιδία όλόγυρα μου.

Πόσους κοβαλλήρηδες, ὦ "Αμπλα, δέν έκανα να δαγκάσουν τὰ δαχτυλά τους άπό λύσσα, πόσους γενναίους κα' άτρόμητους πολεμιστάδες, ὦ "Αμπλα, δέν έκανα να φάνε χῶμα !

Τούς άψισα τροφή στα άγρια θερία τής έρήμου, καί στα σαρκοφάγα όρνια.

Κ' ύστερα, άποτραβηγμένος στο τσαντήρι μου, καταπονεμένος άπό τή θύμησι σου, ὦ "Αμπλα, έγω ο Σαληρός, ο όμιός τής "Απονιδέ, άφίνω τήν ψυχή μου να τῆνε κατατρώη τὸ θεριό τού Πόνου, τὸ όρνο τής Λαχτάρας. Κ. ΤΡΙΚΟΓΛΙΔΗΣ

